

CSONTOS MÁRTA

AURÁK TALÁLKOZÁSA

*Tudom, csak látogató vagyok,
megnézlek, s az ajtót bezárod.
Csak a titkaid maradnak velem,
s a katarzis tiszta adománya,
mely úgy érinti szárnyaim, hogy
körözhessek mennybéli fonálon,
mint egy jól szerkesztett origami,
mely a talpalatnyi semmiben
fölényes könnyedséggel lebeg,
s az önáltatás erős szövetségében
valóságként pihen meg a hasonmásom.*

*Tudom, hogy nem testedet érintem meg,
de érzem, felbomlik bennem a rend.
Szörnyű, hogy semmire nem kapok
feleletet, s aurád színes mezején
kicsiny virágfejem reménytelen
emelgeti szirmait az azáleák között.
Koronát fontam neked rózsaloncból,
s most zavartan állok tekinteted
égre meredő toronymagasában,
s már tudom, hogy nem is létezel
igazán, s én sem vagyok más, csak
a lecsendesített, megzabolázott csend.*

BŐRÖMBE SZABVA

*Most a lombok közt az ölelést
kergeti a szél, mozgásba temetkezik
a fény; – csak én maradok egy helyben,
csak én próbálom talpam alá gyűrni
az árnyakat, – én, a metamorfózis próbababája.*

*Elalszik köröttem az élet, a megfáradt
reggelek végigfutnak az erdők csupa-
lombtalan kéreg-szárnyain, s én lassan
elnyúlok a földre hidegült avaron,
emlékezni próbálok, próbálom felidézni
azt a virágot, melynek nyitott kelyhéből
kiléptem a meztelen humánium terébe,
ahol rám feszítették a bőrt, amit
személyemre szabtak, s oly szerencsésen
rögzítettek, hogy körvonalaimba bele-
égett a simítás, hogy ne tudjak soha
ruhát váltani, ne lehessen nekem bőrt
cserélni, maradjak rám szabott keretben
örökre, legyek én az ismeretlen ismerős,
legyek megnyúzott méltóságom áldozata,
váltsak örökös helyet Platon barlangjába.*

*A sötét bokrok mögött illat kavargó,
ott áll egy gyermek kezében levendula-
ággal, látom, a távoli drapériák mögött
a horizont felszakad, lángol fölöttem a
Nap. Valahonnan, odaátról, a finálé
előtt vállamra ülnek a megfáradt galambok.*

CSENDESTÁRS

Most sem tévedek a választásban, de az igazamat sem érzem, nincs feloldozás, nem tudom, melyik oldalamon állok. Vajon a valóság megdőlt pilléreit faragom nem létező, virtuális csillagokba, vagy az álmok szelíd kanyarjain kúszok értékvesztett, amortizált tavaszokba?

Bűn-szagú fölöttem az ég, a felhők is csak füstkarikák. Valami ismeretlen tör az életemre, nem tudok mibe kapaszkodni, csak bizonytalanul lebegek egy nyitott kranténban, létem üvegfalra ragasztott orchidea-gyökér.

A catwalk üres. Megfújták már a takarodót, csak egy rühes macska zörög a függöny mögött, odakint napfogyatkozás. A tenyeremben megszáradtak a rügyek, a hőfok s a talajminőség nem megfelelő, hiányosak a teremtéshez a feltételek. A szél is bakancsban jár felettem, az erdei zsongásba sátrat vert a disszonancia, parazita csontok húzzák a barázdákat, talpamba vasszegeket eresztenek a fűvek.

Valaki folyton követ az átható csendben, s már nem tudom, melyikünk a replika, s melyikünk a másolat eredetije.